

Mathilde Benedikte Bolts prædiken søndag septuagisma

Taler

Mathilde Benedikte Bolt
Præst

Dato

1. februar 2026

Sted

Tingbjerg Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken holdt Mathilde Benedikte Bolt ved sin indsættelse som sognepræst i Tingbjerg Kirke.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 14-30

- 1 Jeg var en vred og indesluttet teenager. Jeg satte spørgsmålstegn ved alt, og jeg var altid på tværs. Når jeg fortæller folk om mine tidlige teenageår i dag, så griner de ofte og siger: “Det kan jeg slet ikke forestille mig!” Men det er nu rigtigt nok. Jeg var hverken sød, smilende eller åben – i hvert fald ikke på den måde, jeg
- 5 håber, at jeg er i dag. Det må være op til jer at bedømme.

- Som 15-årig fik jeg et job på McDonald's, og det blev et vendepunkt. Det var fedt at tjene mine egne penge og møde nye mennesker. Jeg elskede at arbejde der. Man fik gratis mad i pausen, og der arbejdede stort set kun unge
- 10 mennesker, så der var altid liv og grin.

Men for mig blev det mere end bare et fritidsjob. Det blev et sted, hvor der gik små sprækker i den hårde skal, jeg havde bygget op omkring mig.

- 15 For når der var kø langt ud ad døren, og alle arbejdede på højtryk, så var der ikke tid til at være tvær. Der var kun tid til at gøre sit bedste og hjælpe hinanden. Midt i travlheden og duften af friture begyndte der at spire et håb i mig – et håb om, at jeg måske kunne være anderledes, end jeg havde været. Selvom jeg endnu ikke forstod, hvad det var, der var ved at ske.

20

Da jeg stod over for at skulle begynde i gymnasiet, slog det mig pludseligt: Her kendte ingen mig. Her kunne jeg vælge at være noget andet og mere end den tvære og indesluttede pige, jeg havde været. Men hvor skulle jeg begynde? Hvem ville jeg gerne være? Og hvordan ændrer man egentlig sig selv?

25

Jeg havde brug for hjælp. Og hjælpen kom i form af den sødeste pige på mit arbejde. Hun var sådan én, alle kunne lide. Hun havde en naturlig varme, en lethed i måden hun talte med folk på, og en evne til at få andre til at føle sig velkomne. Sådan ville jeg også gerne være. Hun blev min rollemodel – i al
30 hemmelighed, selvfølgelig.

Nu havde jeg et konkret eksempel at følge. Og da jeg startede i gymnasiet, var jeg anderledes. Sødere, gladere, mere åben.

35 Men det er svært at ændre sig. Og særligt svært, når man gør det alene. For selvom jeg lykkedes med at ændre mig, så var jeg stadig mig. I hele min gymnasietid bølgede den nye mig og den gamle frem og tilbage. Nogle dage var jeg modig og udadvendt. Andre dage trak jeg mig ind i mig selv igen. Det var som om, jeg hele tiden stod med én fod i hver verden.

40 Vendepunktet kom først, da jeg ikke længere var alene. Jeg mødte en mand, som lyttede og som støttede mig. En, jeg kunne være fuldstændig åben overfor. En, jeg kunne dele alt med – også det, jeg ikke havde turdet sige højt før. Han inspirerede mig også til at begynde at læse teologi. Og da jeg ikke længere stod
45 alene med min kamp for at åbne mig, begyndte jeg også at åbne mig for Gud og for evangeliets glædelige budskab.

Siden da har jeg aldrig været alene. For Gud er med mig. Ikke som en fjern idé, men som en stille, vedholdende nærværskraft, der hjælper mig med at være den,
50 jeg er skabt til at være. Han hjælper mig med at være åben og imødekommende over for verden – også på de dage, hvor det ikke falder mig naturligt.

I dag er det ikke længere den søde pige fra McDonald's, jeg følger som eksempel. Det er Jesus. For han er åben. Han deler sig selv med verden. Han holder intet
55 tilbage. Men – og det er vigtigt – vi skal ikke leve op til hans åbenhed. For det kan vi ikke. Vi er mennesker. Vi er begrænsede. Og vi er gode nok, som vi er.

I dagens evangelietekst hører vi om tre tjenere, der får betroet hver deres del af en formue. Fem talenter, to talenter og én talent. Og det er vigtigt at lægge
60 mærke til, at Herren ikke giver dem det samme. Han giver dem det, han ved, de kan bære. Han kender dem. Han ved, hvad der bor i dem. Og han forventer ikke, at den med én talent skal præstere det samme som den med fem. Han forventer blot, at de bruger det, de har fået.

To af tjenerne går straks i gang. De handler, de prøver sig frem, de tager chancer. De tør sætte noget på spil. Og da Herren vender tilbage, møder han dem med glæde. Ikke fordi de har tjent meget, men fordi de har været tro i det små. Fordi de ikke lod frygten styre dem. Fordi de turde bruge det, de havde fået.

Men den tredje tjener – ham med den ene talent – han gør noget helt andet. Han graver et hul i jorden og gemmer det, han har fået. Ikke fordi han er doven. Ikke fordi han er ligeglad. Men fordi han er bange. Han siger det selv: “Af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent.” Frygten lammer ham. Frygten får ham til at holde fast i det lille, han har, i stedet for at bruge det. Og det er egentlig ikke talenten, Herren bebrejder ham – det er frygten. Frygten, der får ham til at lukke sig om sig selv. Frygten, der får ham til at tro, at han ikke har noget at give.

Og måske er det netop her, lignelsen rammer os. For hvem af os kender ikke den frygt? Frygten for ikke at være nok. Frygten for at fejle. Frygten for at blive afsløret som én, der ikke kan det samme som de andre. Frygten for at åbne sig, fordi man ikke ved, hvad der så sker.

Jeg kender den frygt. Jeg har levet i den. Jeg har gemt mig i den. Og jeg ved, hvor meget den kan holde et menneske tilbage. Men jeg ved også, at frygten ikke får det sidste ord. For Herren giver os ikke talenter for at skræmme os. Han giver dem, fordi han har tillid til os. Fordi han ser noget i os, vi måske ikke selv kan se endnu. Fordi han ved, at selv det lille kan blive stort, når det bliver brugt.

Og måske er det derfor, Jesus fortæller denne lignelse. Ikke for at skræmme os med mørket udenfor, men for at kalde os ud af det mørke, vi selv kan grave os ned i. For at minde os om, at vi ikke skal være som den tjener, der gemmer sig af frygt. Vi skal være som dem, der tør handle – ikke fordi de er stærke, men fordi de stoler på, at Herren går med dem.

Jeg begyndte med én rollemodel. Senere fandt jeg en anden. Og til sidst fandt jeg den, der ikke bare viser vejen, men som selv er sandheden, vejen og livet. Og fordi selv jeg – den tidligere vrede og indesluttende teenager – magtede at tage imod hjælp til at åbne mig op for verden i sådan en grad, at jeg i dag står her og forkynnder Guds glædelige budskab for jer, så tror jeg på, at I alle som én, med Guds hjælp, kan finde jeres vej til at bruge det, I har fået. Ikke i frygt, men i tillid. Ikke for at præstere, men for at leve.

105 For du har noget at byde på. Uanset hvem du er. Uanset hvad du kommer med.
Uanset hvor du kommer fra. Og Gud giver dig ikke mere, end du kan bære –
men han giver dig altid nok til at være dig. Og han kalder dig ikke til at være den
med fem talenter, hvis du kun har fået én. Han kalder dig til at bruge det, du
har. Til at lade lyset slippe ud gennem de sprækker, der er i dig. For selv små
110 glimt kan være lys for andre.

Og med det vil jeg sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
115 Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen.

120

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

125

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Septuagesima

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mathilde-benedikte-bolts-praediken-sondag-septuagesima>

130

135

140